

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci žalobce **J.Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Plzeň, Nám. Republiky 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2007 č.j. DSH/11850/07,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2007 č.j. DSH/11850/07, a rozhodnutí Obecního úřadu Druztová ze dne 24.7. 2007, č.j. SP/10/351/07, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Vlasáka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, který napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Druztová, kterým žalobci byla uložena pořádková pokuta ve výši 50.000,-Kč za nesplnění písemné výzvy dané osobou pověřenou výkonem státního dozoru nad veřejně přístupnou pozemní komunikací k.ú. Druztová a zároveň byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce svoji žalobu odůvodnil třemi žalobními body a **v prvním žalobním bodu** tvrdil, že *žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil správnost postupu prvoinstančního správního orgánu, který ve věci rozhodoval, aniž odůvodnil svoji příslušnost se věcí zabývat.* K odůvodnění tohoto tvrzení žalobce uváděl, že v otázce příslušnosti správního orgánu

žalovaný odkázal na příslušné ustanovení zákona o pozemních komunikacích definující účelovou komunikaci a na správnou argumentaci správního orgánu I. stupně ke stanovisku žalobce. Žalovaný však naprosto pominul množství argumentů, které žalobce uvedl na podporu svého názoru o neexistenci komunikace na pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem a možná i na pozemcích dalších, např. na pozemku p.č. 590. Žalobce tvrdil a konkrétními důkazy prokazoval, že na pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem, komunikace nevznikla a vzniknout nemohla, a proto neshledal jakýkoli důvod k omezování jeho vlastnických práv a neshledal ani pravomoc správního orgánu do jeho vlastnických práv zasahovat. **Ve druhém žalobním bodu** žalobce tvrdil, že *správní orgán nepostupoval v řízení tak, jak mu ukládá zákon, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se základními zásadami správního řízení*. Toto tvrzení odůvodnil tím, že namítal a stále namítá nesprávnost a nedostatečnost zjištění stavu věci, neboť žalovaný a ani správní orgán I. stupně se nezabývaly všemi okolnostmi uváděnými žalobcem i okolnostmi dalšími, které jsou pro jeho rozhodnutí nezbytné. Správní orgány nezkoumaly přesné umístění oplocení a nezohlednily následné rozhodnutí Městského úřadu Třemošná z 23.7.2007 č.j. 2877/2007/StO, kterým bylo zastaveno řízení o odstranění stavby, neboť po geometrickém zaměření bylo zjištěno, že jednak se stavba skutečně nachází na lesním pozemku a dále, že se u stavby jedná svým charakterem o dočasnou oplocenku, která byla zhotovena v souladu se zákonem. Tvrzení správních orgánů, že oplocení zasahuje do komunikace, konkrétně do pozemku p.č. 590, se tedy nepotvrdilo a tato skutečnost zůstala bez hodnocení žalovaného. **Ve třetím žalobním bodu** žalobce tvrdil, že *žalobce byl žalovaným zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, které pro nedostatečné odůvodnění bylo nepřezkoumatelné*. K tomu žalobce uváděl, že k prokázání svých tvrzení uváděl a uvádí důkazy, ze kterých dovozuje, že na pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem, nedošlo a ani nemohlo dojít ke vzniku komunikace. V rámci své argumentace žalobce uvádí celkem 11 okruhů okolností, z nichž neexistenci komunikace na předmětných pozemcích dovozuje. Žalobce dále odkázal na prvorepublikové rozhodnutí, týkající se podmínek, za kterých lze pozemek, který je v soukromém vlastnictví, uznat za veřejnou cestu. Podle tohoto rozhodnutí (BohA 10017/32) lze soukromý pozemek za veřejnou cestu uznati jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem, nebo z konkludentních činů vlastníka poznatelným k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby. Z těchto souhrnných důvodů žalobce tvrdil, že napadená rozhodnutí správního orgánu jsou nezákonná.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že správní orgány v daném řízení hájí veřejný zájem na obecném užívání veřejně přístupných účelových komunikací a volí dostupné prostředky práva, aby obecné užívání zajistily. Žalobce se opakovaně dopouští ve vztahu k pozemním komunikacím v dané lokalitě protiprávních jednání, což opakovaně uváděl i Veřejný ochránce práv, který se kauzou rovněž zabýval. Žalovaný dále odkázal na rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30Ca 65/2007 ze dne 7.3.2008 a sp. zn. 30Ca 68/2007 ze dne 7.3.2008, týkající se obdobné věci. Soud obdobná rozhodnutí, jako je toto projednávané uvedenými rozsudky zrušil z důvodu, že napadená rozhodnutí jsou zcela nedostatečně odůvodněná, neboť chybí správní úvahy, kterými se správní orgán řídil. S tímto závěrem soudu žalovaný nemůže nesouhlasit (*z kontextu vyjádření vyplývá správné znění: nemůže souhlasit*). Pokud tímto způsobem soud chce popřít i konkrétně napadené rozhodnutí,

pak je to samozřejmě jeho právo, ale je otázka, jaké právo je zde uplatňováno. Celé odůvodnění napadeného rozhodnutí, i toto vyjádření, se zabývá otázkou určení předmětné pozemní komunikace. Žalovaný jasně, podrobně a dostatečně vylicil, z čeho usuzuje, když definuje předmětnou dopravní cestu jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalovaný v této věci vychází z judikatury Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu a právní výklad podává v duchu těchto judikátů. Pokud Krajský soud hovoří o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, potom jsou nepřezkoumatelné i judikáty Nejvyšších soudů, neboť ty užívají stejnou terminologii. Žalovaný jednoznačně podává výklad § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, uvádí, že jde o účelové komunikace z toho důvodu, že napojují nemovitosti v dané lokalitě se nacházející na ostatní pozemní komunikace. Pozemní komunikace zde vznikly v 70. letech minulého století, kdy zde vznikla chatová osada, kterou bylo nutno komunikačně obsloužit. Tehdejší vlastník nikdy nevyjádřil nesouhlas s tím, aby dotčené pozemky nesloužily jako pozemní komunikace, byl tedy dán konkludentní souhlas k takovému užívání. Další podklady, kromě citovaných skutečností, které svědčí závěru, že jde o účelové komunikace, je evidence katastru nemovitostí nebo konkrétní nařízení Místního národního výboru v Druztové. Je otázka, jaké odůvodnění a jakou argumentaci je nutno v odůvodnění svého rozhodnutí uvádět. Ne zcela precizní úroveň odůvodnění rozhodnutí u správního orgánu první instance je pochopitelná vzhledem k míře odbornosti pracovníků obecního úřadu, kteří výkon státní správy provádějí. Tento systémový problém však těžko lze stavět nad veřejný zájem, kterým je zachování obecného užívání pozemních komunikací. Dle názoru žalovaného správní orgány obou instancí se věcí důkladně a svědomitě zabývaly a nezkrátily žádné procesní právo žalobce. Žalobce v žalobě tvrdí, že byl zkrácen napadeným rozhodnutím na právu na spravedlivý proces a že řízení bylo postiženo závažnými vadami. Tato námitka není důvodná. Způsob, jakým probíhalo řízení, je možno zjistit ze správního spisu. Žalobce o probíhající řízení věděl, měl možnost se k tomu vyjádřit, navrhnout důkazy, nahlížet do spisu a uplatňovat další svá procesní práva. Jeho procesní práva v řízení nebyla zkrácena. Skutečnost, že správní orgány rozhodly v řízení jinak, než si žalobce představoval, nelze definovat jako zkrácení práva na spravedlivý proces. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že správní orgány obou instancí nezdůvodnily svoji příslušnost jako správního orgánu se věcí zabývat. Ze správního řádu ani z jiného zákona nevyplývá, že by správní orgán musel v rozhodnutí odůvodňovat svoji příslušnost k vedení řízení, což obdobně platí i pro řízení soudní, když ani soud v odůvodnění vydávaného rozhodnutí se nezabývá svojí příslušností, která se *ex lege* předpokládá. I přesto žalovaný svojí příslušností a příslušností správního orgánu první instance se v napadeném rozhodnutí zabýval a podrobně popsal, z čeho je příslušnost odvozována. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce uvádí v žalobě nové skutečnosti, které mohl již uplatnit ve správním řízení, a neučinil tak. Jestliže podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlédne jen tehdy, je-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, tím spíše toto pravidlo musí platit i v procesu správního soudnictví. Zbývá dodat, že žalobce samozřejmě možnost uplatnit nové skutečnosti, které uvádí v žalobě, v řízení měl a nevyužil jich. Žalovaný se dále podrobně vyjadřoval ve skutkové rovině k jednotlivým tvrzením žalobce v rámci třetího žalobního bodu, kdy dokládal svůj názor, že na předmětných pozemcích, jejichž je spoluvlastníkem, nemohlo dojít ke vzniku komunikace. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že existencí pozemních komunikací na jeho pozemcích, které zde existovaly dávno předtím, než se žalobce stal jejich vlastníkem, dochází k devastaci jeho vlastnictví. Ani odkaz na

prvorepublikové rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není v tomto případě relevantní, neboť předmětem dané věci je uložení pořádkové pokuty za neuposlechnutí výzvy osoby pověřené výkonem státního dozoru. Právě toto rozhodnutí svědčí závěru, že v dané lokalitě veřejně přístupné účelové komunikace vznikly. Z naléhavé komunikační potřeby bylo nutno dopravně obsloužit chatovou oblast a tehdejší vlastník nikdy nevznesl nesouhlas s užíváním pozemků jako pozemní komunikace, tedy konkludentně se zřízením pozemních komunikací souhlasil. Tvrdit opak je v rozporu se všemi dostupnými podklady a právními závěry, žalobce těžko může od silničních správních úřadů očekávat, aby se tyto tvářily, že zde žádné pozemní komunikace vůbec nejsou. To v právním státě není možné od orgánu veřejné správy, který musí hájit veřejný zájem, očekávat. Na věci samé podle žalovaného nemůže nic změnit ani žalobcem namítané soudní řízení vedené Okresním soudem Plzeň-město, které je podle názoru žalovaného zbytečné, neboť soud těžko může zřídit věcné břemeno k pozemku, pokud žadatelům svědčí veřejné oprávnění k obecnému užívání veřejně přístupných účelových komunikací. Pokud snad žalobce čeká na rozsudek Nejvyššího správního soudu, zřejmě ve věci kasační stížnosti proti citovanému rozhodnutí Městského soudu v Praze, pak je zřejmé, že soud rozhodne obdobně, jako ve svém rozsudku sp. zn. 6 Ans 2/2007 – 128 ze dne 15.11.2007, tj. potvrdí postup, kdy silniční správní úřad nařídil žalobci odstranění pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný dále uváděl, že žalobce se v žalobě nezabývá meritem věci, tj. řízením o uložení pořádkové pokuty za nerespektování výzvy osoby pověřené výkonem státního dozoru, kdy nepovolenou pevnou překážkou zúžil průjezdní profil pozemní komunikace – pozemku p.č. 590 v k.ú. Druztová. Řízení o uložení pořádkové pokuty je skutkově i právně vcelku jednoznačnou záležitostí, řízení nespočívá v obstarávání a provádění složitých důkazních prostředků a obtížném zajišťování nových podkladů. Podle názoru žalovaného jsou takřka všechny námitky žalobce mimo rámec daného řízení, a přestože se jimi žalovaný podrobně zabývá, soud by tak činit nemusel. Žalovaný vyslovil názor, že žaloba je nedůvodná a navrhl, aby byla zamítnuta.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 3.4.2007 byl sepsán protokol o průběhu výkonu státního odborného dozoru č.j. SP/1/198/07 nad místními komunikacemi a veřejnými přístupnými účelovými komunikacemi na území obce Druztová. Výkon státního dozoru byl proveden nad *pozemní komunikací – pozemky p.č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590 v k.ú. Druztová*. Výkonem státního odborného dozoru bylo zjištěno, že v zadní části chatové oblasti směrem na jih byl zjištěn plot, jehož výstavba je řešena ve správním řízení vedené s panem Š. před městským úřadem Třemošná. Tento plot je tvořen železnými sloupky a pletivem cca 1,8 m vysokým a kopíruje hranice pozemku p. č. 576/6 ve vlastnictví paní a pana Š. (lesní pozemek). Umístěním oplocení důsledně na hranici pozemku došlo k částečnému uzavření komunikace v nejsevernější části oplocovaného pozemku, a to na hranici s pozemkem obce Druztová p.č. 590 (ostatní komunikace). Oplocením došlo k zúžení komunikace v místě zatáčky na cca 2,2 m, což znemožňuje průjezd vozidlům jiným než osobním. Dopravní obslužnost – záchranná služba, vývoz septiku, hasiči, je tak naprosto znemožněna, přestože je v místě mimo rekreantů hlášena k trvalému pobytu i rodina s malým dítětem. Oplocení bylo naistalováno panem Š. během posledního víkendu měsíce března a toto oplocení naprosto znemožňuje využití příjezdové komunikace vedoucí z obce Druztová do chatové oblasti po komunikaci na p.č. 574/3. Tato komunikace slouží k dopravní obslužnosti chatové oblasti od počátku jejího založení. Oplocení tvoří nepovolenou pevnou

překážku a jeho umístěním byla předmětná pozemní komunikace částečně neoprávněně uzavřena.

Obecní úřad Druztová vydal dne 25. 4. 2007 písemnou výzvu adresovanou žalobci k odstranění nepovoleného uzavření pozemní komunikace a výzvu k odstranění nepovolených pevných překážek na pozemní komunikaci nacházejících se na pozemcích č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590. V této výzvě obecní úřad Druztová poukázal na skutečnosti zjištěné v rámci výkonu státního odborného dozoru a místními komunikacemi provedeného dne 3.4.2007. Současně uváděl, že na základě provedených zjištění vzniklo podezření, že zjištěné nepovolené pevné překážky na pozemní komunikaci umístil pan J.Š., čímž nepovoleně částečně uzavřel pozemní komunikaci, proto byl požádán, aby nepovolené pevné překážky byly s pozemní komunikací odstraněny ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení vydávané výzvy a tím, aby bylo obnoveno obecné užívání předmětné komunikace.

Dne 14.5.2007 žalobce prostřednictvím svého zástupce podal písemné vyjádření k výzvám obecního úřadu Druztová. V tomto podání doručeném obecnímu úřadu Druztová 15.5.2007 uváděl, že vylučuje vznik jakékoliv komunikace na pozemcích uvedených ve vydávaných výzvách obecního úřadu Druztová, čímž není založena ani příslušnost tohoto úřadu k uvedeným výzvám. Na předmětných pozemcích v souladu s příslušnými zákony a na zákonném podkladě žalobě zbudoval oplocení lesních pozemků nikoliv plot, jak je ve výzvách chybně uváděno. Rovněž je chybně uváděna výška, která je cca 1,5 m. Výzvy obsahují i nesprávné údaje. Oplocení je provedeno na lesních pozemcích, kde žádné komunikace nejsou ani být nemohou a nesmí. Proto žalobce pokládá výzvy za nedůvodné a nebude se jimi řídit.

Dne 12.5.2007 byl sepsán protokol o výkonu státního odborného dozoru č.j. SP/4/263/07. Výkon státního dozoru byl proveden v souvislosti s kontrolou plnění výzvy odstranění nepovoleného částečného uzavření pozemní komunikace a odstranění nepovolených pevných překážek na pozemní komunikaci, když k odstranění nepovoleného a částečného uzavření pozemní komunikace a k odstranění nepovolených pevných překážek byl žalobce vyzván výzvou ze dne 25.4.2007, která byla adresátovi doručena 4.5.2007. Výkonem státního odborného dozoru bylo zjištěno, že předmětný plot v místech kde dochází k zúžení vozovky a to tak, že není možno projet vozidlem jiným než osobním, nebyl odstraněn, nebylo obnoveno obecné užívání předmětné pozemní komunikace a lhůta k odstranění, která byla stanovena do 7 dnů ode dne doručení výzvy, uplynula marně.

Dne 24.5.2007 obecní úřad Druztová písemným oznámením zn. zn. SP/7/295/07 jako příslušný silniční správní úřad podle § 40 odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, zahájil s fyzickou osobou J.Š., správní řízení o uložení pořádkové pokuty fyzické osobě za správní delikt podle § 42 odst. 1 citovaného zákona za nesplnění písemné výzvy ze dne 25.4.2007 zn. SP/2/232/07, vydané osobou pověřenou výkonem státního dozoru nad veřejně přístupnou pozemní komunikací v k.ú. Druztová, kterou jsou pozemky p.č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590, vše v k.ú. Druztová. K okamžiku zahájení správního řízení byly shromážděny podklady tvořící správní spis, které byly v písemném oznámení specifikovány a současně byla usnesením z 24.5.2007 zn. SP/8/296/07 stanovena J.Š. lhůta 15 dní ode dne doručení tohoto usnesení jako termín, ve

kterém může vykonat své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí v zahajovaném řízení.

Dne 21.6.2007 žalobce podal písemné vyjádření k podkladům ve věci vedeného správního řízení o uložení pořádkové pokuty za správní delikt za nesplnění výzvy. Namítal, že provedené šetření není správné, šetření nebyl přítomen, není mu znám jeho průběh ani závěr a nemohl se k šetření na místě vyjádřit. Dne 15.6.2007 proběhlo na místě samém šetření vedené stavebním úřadem Třemošná společně s geodety, kterému byl žalobce přítomen a potvrdila se správnost označení lesních pozemků, kde prováděl oplocení za účelem ochrany nového porostu. Žalobce oplotil část lesního pozemku p.č. 576/6, který má s manželkou ve spoluvlastnictví, a to po mýtní těžbě provedené na základě lesního hospodářského plánu schváleného příslušným lesním hospodářem. Žádnou komunikaci žalobce neuzavíral, vybudoval oplocení na vlastním lesním pozemku.auta jezdí kolem i nadále a není zřejmé, jaká komunikace by se zde a na jakém pozemku měla nacházet. Pokud je míněn pozemek p.č. 590, pak je nutno vycházet z jeho šířky podle katastru nemovitostí a z toho měly vycházet i příslušné orgány, když dodatečně povolovaly nezákonně v rozporu se všemi předpisy zbudované stavby, ke kterým nevedla pozemní komunikace. Pokud příslušné orgány povolovaly dodatečně jiné stavby, měly zkoumat i zajištění jejich obslužnosti. Pokud dříve krajský úřad nařídil odstranění překážek na pozemcích p.č. 574/4, 574/5 a 590 v k.ú. Druztová, neodůvodnil, z čeho vyvozuje vznik jakékoliv komunikace a neodůvodnil ani založení své pravomoci.

Obecní úřad Druztová rozhodnutím ze dne 24.7.2007 č.j. SP/10/351/07 uložil žalobci pořádkovou pokutu ve výši 50.000,-Kč podle § 42 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, za nesplnění písemné výzvy ze dne 25.4.2007 č.j. SP/2/232/07 dané osobou pověřenou výkonem státního dozoru nad veřejně přístupnou účelovou komunikací v k.ú. Druztová, kterou je pozemek p.č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590 v k.ú. Druztová. Současně uložil žalobci k náhradě náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. V odůvodnění rozhodnutí Obecní úřad uváděl, že 3.4.2007 v 15.00 hodin byl ing. Lucií Moravcovou, místostarostkou obce Druztová, osobou pověřenou k výkonu státního dozoru nad místními komunikacemi a veřejně přístupnými účelovými komunikacemi na území obce Druztová, proveden výkon státního dozoru na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemcích p.č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590. Místním šetřením bylo zjištěno, že v zadní části chatové oblasti směrem na jih byl zjištěn plot tvořený železnými sloupky a pletivem vysokým asi 1,8 m, kopírující hranice pozemku p.č. 576/6 ve vlastnictví paní a pana Š. Umístěním oplocení důsledně na hranici pozemku došlo k částečnému uzavření komunikace – v nejsevernější části oplocovaného pozemku, a to na hranici s pozemkem obce Druztová p.č. 590 (ostatní komunikace). Oplocením došlo k zúžení komunikace v místě zatáčky na cca 2,2 m, což znemožňuje průjezd vozidlům jiným než osobním. Dopravní obslužnost záchranné služby, hasičů i vývozu septiků, to vše bylo znemožněno, přestože je v místě mimo rekreantů hlášena k trvalému pobytu i rodina s malým dítětem. Oplocení tvoří nepovolenou pevnou překážku a jeho umístěním byla předmětná pozemní komunikace částečně neoprávněně uzavřena. Dopisem ze dne 25.4.2007 zn. SP/2/232/07 byl účastník řízení vyzván k odstranění nepovoleného uzavření pozemní komunikace a k odstranění nepovolených překážek na pozemní komunikaci, a to ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení výzvy, a tím k obnovení obecného užívání předmětné pozemní

komunikace. Výzvu si účastník řízení převzal dne 4.5.2007. Dne 12.5.2007 ve 13.00 hod bylo místostarostkou obce Druztová provedeno další místní šetření na předmětných pozemcích, při němž bylo zjištěno, že nepovolené pevné překážky z pozemní komunikace nebyly ve stanovené lhůtě odstraněny a lhůta marně uplynula. Dne 24.5.2007 bylo proto s účastníkem řízení zahájeno řízení o uložení pořádkové pokuty fyzické osobě za správní delikt podle § 42 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Oznámení o zahájení správního řízení společně s usnesením o stanovené lhůtě bylo účastníkovi řízení doručeno 12.6.2007 a dne 21.6.2007 podal účastník řízení písemně vyjádření k podkladům a odvolání. V tomto podání konstatoval, že šetření není správné, že mu nebyl přítomen a dále se odvolával na místní šetření svolané Městským úřadem Třemošná a geodety z 15.6.2007. K tomu obecní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že místní šetření provedené dne 3.4.2007 bylo provedeno pověřenou osobou k výkonu státního dozoru nad místními komunikacemi a veřejně přístupnými účelovými komunikacemi na území obce Druztová. Podmínkou provedení tohoto šetření pak nebyla účast účastníka řízení. Místní šetření, které účastník řízení zmiňuje ve svém vyjádření, nepřineslo žádné nové skutečnosti, týkající se vedeného správního řízení. Pokud účastník řízení přiznal zbudování oplocení na pozemku p.č. 576/6 v k.ú. Druztová, ale popřel existenci komunikace na p.č. 590 v k.ú. Druztová, a tím i její uzavření, obecní úřad k tomu uvedl, že existence této pozemní komunikace je nesporná, neboť již desítky let slouží jako příjezdová cesta k jednotlivým chatám v chatové oblasti, pozemek, na kterém se pozemní komunikace nachází, je evidován v katastru nemovitostí se způsobem využití jako komunikace. Kromě nynějšího počínání a tvrzení pana Š. nikdo nikdy nezpochyboval existenci předmětné pozemní komunikace a tato vždy bez problémů sloužila jako dopravní cesta, obsluhující chatovou oblast, a v minulosti byla udržována v provozuschopném stavebním stavu. Důsledným oplocením pozemku p.č. 576/6 v k.ú. Druztová došlo k zúžení komunikace v místě zatáčky, což znemožnilo průjezd vozidlům jiným než osobním. Dopravní obslužnost záchranné služby, ke svozu septiků a k příjezdu hasičů byla znemožněna. Dále obecní úřad v odůvodnění konstatoval, že s účastníkem řízení bylo či je vedeno ve věci nesplnění výzvy k odstranění nepovolených překážek z pozemní komunikace dalších pět správních řízení, z nichž dvě již nabyla právní moci, není možné volit výši pořádkové pokuty v dolním rozmezí, protože již dříve uložené pokuty nevedly ke sjednání nápravy. Účastník řízení se zjevně nepoučil z dříve mu uložených pořádkových pokut za obdobné protiprávní jednání a znovu se jej dopouští. Správní orgán musel uložit pořádkovou pokutu vyšší než naposledy uloženou, tj. 30.000,-Kč, aby uložená povinnost byla splněna. Pokuta ve výši 50.000,-Kč by měla být zárukou splnění uložené povinnosti.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí Obecního úřadu Druztová rozhodl žalovaný Krajský úřad Plzeňského kraje v žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Druztová ze dne 24.7.2007 č.j. SP/10/351/07 zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný vyjadřoval k jednotlivým námitkám, uvedeným v odvolání žalobce, a uváděl, že nelze popírat existenci pozemní komunikace na pozemku p.č. 590 v k.ú. Druztová. Důvody, proč tomu tak je, podrobným a solidním způsobem ozřejmil nalézací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. I sám odvolatel v části svého odvolání nezpochybuje existenci pozemní komunikace na předmětném pozemku. Pozemní komunikace na pozemku p.č. 590, přesněji řečeno pozemní komunikace, kterou je předmětný pozemek, byla, jak je doloženo v podkladech správního spisu, umístěním plotu zúžena tak, že ji nelze užívat nákladními

vozidly, a zúžení má zároveň charakter pevné překážky. Osoba pověřená výkonem státního dozoru při zjištění tohoto nezákonného stavu nemohla postupovat jinak, než dát odvolateli podle § 41 zák. o pozemních komunikacích písemnou výzvu, kterou mu v určené lhůtě přikázala odstranit nepovolenou pevnou překážku. Jestliže odvolatel uloženou povinnost nesplnil, potom nalézací orgán správně a plně v intencích zákona přistoupil k uložení pořádkové pokuty, která měla být nástrojem k zajištění realizace přikázané povinnosti. V tomto ohledu je podle žalovaného postup osoby pověřené výkonem státního dozoru nad pozemními komunikacemi nezpochybnitelný a v souladu se zákonem. Podle žalovaného není až tak podstatné, kam přesně odvolatel umístil stavbu oplocení. I kdyby tato měla být umístěna na jeho pozemku, stále platí, že stavbou zúžil průjezdní profil pozemní komunikace a stále má stavba charakter nepovolené pevné překážky. Odvolatel dále namítá, že se nalézací orgán nevypořádal s jeho námitkami, a že mu stále není jasno, z čeho je dovozována věcná příslušnost k řešení problému. Odvolací orgán k tomu konstatuje, že s námitkami se nalézací orgán vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož mimo jiné vyplývá, že působnost je dána z důvodu, že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci na území obce Druztová, kde je příslušným silničním správním úřadem nalézací orgán. Podle názoru žalovaného je nerozhodné, zda se předmětná veřejně přístupná pozemní komunikace nachází v lese či nikoli, a v této souvislosti nejsou relevantní ani odkazy odvolatele, týkající se zákazu jízdy v lese či oplocování lesních pozemků. Zákon o pozemních komunikacích uvádí, že veřejně přístupnými účelovými komunikacemi jsou i komunikace sloužící k obhospodařování lesních pozemků, tzn. i komunikace na lesních pozemcích. Zákon o pozemních komunikacích nelze vyloučit na pozemní komunikace nacházející se na lesních pozemcích, jak je někdy tendenčně lesní zákon interpretován. To, že se zákon o pozemních komunikacích vztahuje i na pozemní komunikace na pozemcích lesních, judikuje i Nejvyšší soud ČR např. v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2191/2002 ze dne 7.10.2003, nebo v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 1911/2000 ze dne 20.3.2002. Odvolatel tedy nemůže spravedlivě namítat, že nesouhlasí se způsobem využití pozemku, který mu byl vrácen v restituci, tento sloužil a slouží jako veřejně přístupná účelová komunikace, a pokud hodlá vlastník pozemku omezit veřejný přístup na ni, má k tomu jedinou zákonnou možnost – požádat příslušný silniční správní úřad, aby rozhodl o úpravě nebo omezení veřejného přístupu na dotčenou komunikaci, a to za podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Zde je však situace do té míry odlišná, že umístěním plotu došlo k omezení obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace jiného vlastníka (obce Druztová). Podstata věci však v kontextu odvolatelovy námítky zůstává stejná. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že užívání pozemních komunikací, kterými jsou pozemky odvolatele v dané lokalitě, nebylo nikdy v minulosti nikým zpochybňováno, nikdo obecnému užívání nekladl odpor. K tomu dochází až teprve ze strany odvolatele, který pozemky zdědil po své matce. Zde je situace o to paradoxnější, pokud odvolatel jakožto bývalý starosta obce Druztová, tvrdí, že na pozemcích se žádná komunikace nemá nacházet. Takovéto prohlášení zní od osoby, která byla dlouhá léta v čele obce, a která musela mít o rozsahu pozemních komunikací na území obce Druztová velmi silné povědomí, poněkud rozpačitě. Pozemky mohly být *de iure* v restituci vráceny bez omezení vlastnického práva, nicméně omezení vlastnického práva formou obecného užívání pozemních komunikací vyplývá ze zákona. Na podstatě věci nemůže nic změnit ani odvolatelem uváděný odkaz na vydání povolení ke vjezdu k rodinnému domu na lesní pozemek, stejně tak existence přírodního parku Horní Berounka, potažmo odkaz na příslušnost orgánu ochrany přírody ve vztahu k pozemní komunikaci mimo zastavěné území

obce. Tyto odkazy nemohou na skutkovém a právním stavu – neuposlechnutí příkazu osoby pověřené výkonem státního dozoru, mít žádný vliv, a s předmětným řízením v podstatě nesouvisejí. Stejně platí o údajné neexistenci pasportu veřejně přístupných účelových komunikací v obci Druztová. Veřejně přístupné účelové komunikace není podle zákona nutno evidovat v pasportu. Ovšem i kdyby tomu tak nebylo, stále platí, že pasport je jen pouhou evidencí pozemních komunikací, a nikoli právním důvodem prokázání jejich existence. Podle žalovaného na věci nemůže mít ani žádný vliv probíhající soudní spor vedený Okresním soudem Plzeň-sever ve věci vydržení práva věcného břemene ve prospěch majitelů nemovitostí chat v chatové oblasti. Touto skutečností těžko může odvolatel spravedlivě popírat existenci pozemních komunikací dané oblasti. Žalovaný je toho názoru, že předmětné řízení je ve vztahu k pozemním komunikacím v chatové oblasti v podstatě zcela zbytečné. Majitelé nemovitostí mají zákonné právo k obecnému užívání veřejně přístupných pozemních komunikací, rozhodnutí soudu k otázce věcného břemene toto veřejnoprávní oprávnění nemůže nijak ovlivnit. Z těchto důvodů musel žalovaný odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit.

O žalobě napadající výše uvedené rozhodnutí, vedené u Krajského soudu v Plzni původně pod sp. zn. 30Ca 116/2007, rozhodl tento soud rozsudkem ze dne 30.9.2009, č.j. 30Ca 116/2007-68, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni výše uvedené napadl žalovaný kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. ledna 2011 č.j. 5As 79/2009-101, kterým rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.9.2009 č.j. 30Ca 116/2007-68 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu i rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nepřezkoumatelným, neboť správní orgány disponovaly dostatečnými podklady, z nichž vyplývá, že pozemek parc. č. 590 v posuzovaném období sloužil jako příjezdová komunikace z obce Druztová k jednotlivým nemovitostem chatové oblasti, tedy ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích sloužil ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Tento závěr správních orgánů má přitom ve správním spisu dostatečnou oporu. Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že mezi žalobcem a správními orgány není sporu o tom, že vlastníkem pozemku parc. č. 590 je obec Druztová a že pozemek parc. č. 576/6, který přímo sousedí s pozemkem parc. č. 590, je ve společném jmění žalobce a jeho manželky. Spornou skutečností není ani to, že žalobce vybudoval podél hranice mezi pozemky parc. č. 576/6 a parc. č. 590 oplocení tvořené železnými sloupky s pletivem vysokým v rozmezí 1,5 m až 1,8 m výšky. Skutečnost, že toto oplocení vybudoval sám žalobce, potvrdil žalobce již ve svém vyjádření ze dne 21.6.2007. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební provedení účelové komunikace nebylo takové, že by bylo v daném případě možné jednoznačně vymezit pozemek a pozemní komunikaci jako dvě samostatné věci ve smyslu občanskoprávní a předmětnou komunikaci je proto nutno považovat za pouhé zpracování povrchu pozemku parc. č. 590, který je ve vlastnictví obce Druztová. S ohledem na tuto skutečnost je třeba také posuzovat naplnění předpokladů obecného užívání pozemní komunikace, zejména otázku souhlasu s užíváním komunikace veřejností, v první řadě ve

vztahu k obci Druztová, neboť je to tato obec, jejíž vlastnické právo k pozemku bylo omezeno obecním užíváním této pozemní komunikace. Správní orgán I. stupně, kterým je obecní úřad Druztová, jakož i osoba pověřená výkonem státního dozoru nad místními a veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, kterou v daném případě byla místostarostka obce Druztová, jednoznačně konstatovaly, že se na pozemku parc. č. 590 pozemní komunikace nachází. Správní spis obsahuje dostatek podkladů svědčících pro závěr, že obci, jakožto vlastníku daného pozemku, byla existence pozemní komunikace na tomto pozemku známa a že s užíváním tohoto pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace v posuzovaném období souhlasila. Vzhledem k tomu, že ani žalobce existenci pozemní komunikace na pozemku parc. č. 590 nezpochybňoval, nebylo povinností správních orgánů, aby se splněním předpokladů pro existenci pozemní komunikace dále detailně zabývaly, aby např. zjišťovaly, zda s obecním užíváním pozemku parc. č. 590 jakož to veřejné cesty souhlasili rovněž předcházející vlastníci daného pozemku, neboť takové skutečnosti by byly zcela irrelevantní k situaci, kdy byl dán souhlas stávajícího vlastníka tohoto pozemku. Správní orgány se vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí s otázkou existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590 sice stručně, ale tako stručnost za daných skutkových okolností nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí nezpůsobila. Podle Nejvyššího správního soudu proto odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, pokud jde o zjištění existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590 ve světle uvedených požadavků na obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, ob stojí. Z těchto důvodů bude podle Nejvyššího správního soudu nezbytné znovu se na podkladě aktuální judikatury vypořádávat se žalobními námitkami, jejichž jádro spočívá v tom, že podle názoru žalobce pozemní komunikace se již nachází na pozemku č. 590, nemůže přesahovat na pozemek par. č. 576/6, neboť žalobce ani jeho právní předchůdci, k jejichž souhlasu je možné přihlížet, souhlas s obecním užíváním pozemku parc. č. 576/6 neudělili a žalobce má tudíž za to, že nemohl nijak zasáhnout do obecního užívání veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 590, pokud skutečně vybudoval oplocení výhradně na pozemku parc. č. 576/6. Těmito otázkami se přitom krajský soud nezabýval.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 42 odst. 1 zák.č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, vlastníku (správci) nebo uživateli pozemní komunikace, který nesplní příkaz daný mu při výkonu státního dozoru osobou pověřenou výkonem státního dozoru podle § 41 odst. 2 nebo 3 téhož zákona, může silniční správní úřad uložit pořádkovou pokutu do 100.000 Kč.

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Při opakovaném rozhodování o původní žalobě krajský soud posuzoval důvodnost jednotlivých žalobních výtek výhradně ve vazbě na pozemek p.č. 590 v k.ú. Druztová a nikoli již komplexně ve vztahu k celé veřejně přístupné účelové komunikaci, tvořené pozemky p.č. 574/8, 574/4, 585/1, 585/90, 574/5, 589/1, 589/14 a 590 v k.ú. Druztová. Ve skutkové a právní rovině krajský soud vyšel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem ve výše prezentovaném rozhodnutí o tom, že na pozemku parc. č. 590 existuje veřejně přístupná účelová komunikace a že jejím vlastníkem je obec Druztová. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného byla žalobci uložena pořádková pokuta, podle § 42 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích za nesplnění písemné výzvy dané osobou pověřenou výkonem státního dozoru nad veřejně přístupnou účelovou komunikací k.ú. Druztová. Předmětnou výzvou byl žalobce vyzván k odstranění nepovoleného uzavření pozemní komunikace a vyzván k odstranění nepovolených pevných překážek na pozemní komunikaci. Nepovolenou pevnou překážkou na pozemní komunikaci byl označen plot tvořený železnými sloupky s pletivem kopírující hranice pozemku p.č. 590 a pozemku p.č. 576/6 v k.ú. Druztová, který je ve společném jmění žalobce a jeho manželky. Tímto postupem byl vykonáván státní dohled ve smyslu ust. § 41 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého osoba pověřená výkonem státního dozoru dozírá, zda vlastníci (správci) a uživatel pozemních komunikací plní povinnosti ustanovené tímto zákonem. Zjistili-li pověřená osoba při výkonu státního dozoru porušení povinností stanovených tímto zákonem, podle potřeby a povahy zjištěných nedostatků písemně uloží způsob a lhůtu k odstranění těchto nedostatků a jejich příčin. Z citovaného ustanovení § 41 odst. 2 zákona na pozemních komunikacích zřetelně vyplývá, že pověřené osoby vykonávají státní dozor ve vztahu k vlastníkům, event. správcům a uživatelům pozemních komunikací. V přezkoumávaném případě správní orgán I. stupně a ani žalovaný, však neuvedly jediný důkaz o tom, že státní dozor je opodstatněně vykonáván ve vztahu k žalobci jako vlastníku pozemní komunikace. Pokud byl osobou pověřenou výkonem státního dozoru žalobci vydán písemný příkaz k odstranění nepovoleného uzavření pozemní komunikace a současně výzva k odstranění nepovolených pevných překážek na pozemní komunikaci, bylo nezbytné vycházet z prokázané skutečnosti, že osobou, která umístila na pozemní komunikaci pevné překážky je právě žalobce. Ve smyslu § 29 odst. 1,2,3 zák. o pozemních komunikacích na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení, kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie ČR. Pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na vlastní náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka. Z výsledku vedeného státního dozoru je zřejmé, že pevnou překážkou umístěnou na pozemní komunikaci bylo míněno oplocení pozemku p.č. 576/6 provedené žalobcem. Otázka, zda tato stavba oplocení je pevnou překážkou a zda byla umístěna na pozemní komunikaci, kterou by podle závěrů vedeného státního dozoru měla být zřejmě část pozemku p.č. 576/6, zůstala neobjasněna. Provedení takového důkazu bylo přitom nezbytné v zájmu respektování článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle kterého státní moc

slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech a mezích a způsoby, které stanoví zákon. Byla-li žalobci v rámci státního dozoru ukládána povinnost stanovená zákonem o pozemních komunikacích, pak tak mohlo být učiněno pouze za prokázaného předpokladu, že je vlastníkem pozemní komunikace, nebo že existuje zákonný důvod pro omezení jeho vlastnických práv k jeho pozemku p.č. 576/6, např. plynoucí ze zákonné ochrany místních komunikací ve smyslu ust. § 30 a násl. zákona o pozemních komunikacích. Tento závěr krajského soudu vyvrací argumentaci žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívající na úvaze, že i při umístění stavby oplocení na pozemku ve vlastnictví žalobce by stále platilo, že stavbou zúžil průjezdní profil pozemní komunikace a stavba má charakter nepovolené pevné překážky.

Ve vazbě na uplatněné žalobní body krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně a ani žalovaný neuvedly jediný důkaz o tom, že státní dozor byl vykonáván ve vztahu k žalobci jako vlastníku pozemní komunikace. Žalobce v průběhu vedeného správního řízení tvrdil, že předmětné oplocení vybudoval na pozemku p.č. 576/6, jehož je spoluvlastníkem a toto jeho tvrzení o umístění stavby oplocení zůstalo neověřeno i přes vznesenou námitku, kterou použil žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Otázka zřízení oplocení pozemku p.č. 576/6 přitom byla řešena před příslušným stavebním úřadem – Městským úřadem Třemošná, který, podle tvrzení žalobce, rozhodl o zastavení řízení ve věci odstranění této stavby oplocení. Ač výsledky tohoto řízení mohly mít rovněž vliv na rozhodnutí správního orgánu v přezkoumávaném případě, žalovaný dokazování v tomto směru nevedl a s odvolací výtkou se nevypořádal.

Krajský soud na základě výše uvedených důvodů shledal důvodným první i druhý žalobní bod v té části, kde žalobce tvrdil, že skutkový stav byl zjištěn neúplně, nesprávně, když nebylo zkoumáno přesné umístění oplocení a nebyly provedeny další důkazy, které by postup správního orgánu I. stupně i žalovaného při ukládání povinnosti žalobci v rámci vedeného státního dozoru odůvodnily. Rozhodnutí žalovaného, rozhodnutí správního orgánu I. stupně se stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. V důsledku tohoto závěru krajský soud shledal důvodným i třetí žalobní bod, neboť žalovaný přistoupil k potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo podstatně pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stejnými vadami trpělo i prvoinstanční správní rozhodnutí, a proto soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvoinstanční správní rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nemohl se zabývat důvodností jednotlivých žalobních bodů. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,-Kč, v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, když advokát učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu, když učinil písemné podání soudu týkající se věci samé, tj. žaloba. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 2.100,-Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobcům částku ve výši 600 Kč. Náklady řízení činí celkem částku ve výši 6.800 Kč. Místo plnění pak stanovil s přihlédnutím k § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. února 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Helena Kovářiková